

[Lone Dybkjær]

ført her i dag – blot for at det ikke skal stå helt ubemærket.

Men det, der kaldte mig herop, var egentlig fru Pia Kjærsgaard, der sagde, at netop når man ikke er enig, skal man debattere. Det er jeg sådan set principielt enig med fru Pia Kjærsgaard i, hvis det havde et formål. Det har selvfølgelig et formål at debattere, men vi er vel ikke kun samlet her i Folketingssalen for at lave diskussioner, men også for at prøve at få vedtaget noget.

Her er der altså faktisk et flertal imod lovforslaget, og når man kender Folketinget og Folketingets reaktionsmåde, ved man godt, at når det flertal nu har manifesteret sig, så er det ikke her, tingene flyttes.

Derfor er min pointe i denne sag udelukkende, at eftersom der overhovedet ikke er nogen medier til stede – eller kun et tv, med al respekt for det – skulle vi så ikke gå et andet sted hen og debattere, et sted, hvor vi eventuelt kunne mobilisere befolkningen. For det er jo det, der skal til nu; befolkningen skal være med til at presse på, så vi kan få tingene ændret. Her er vi jo enige, så der er sådan set ingen grund til, at Fremskridtspartiet og vi kommer i totterne på hinanden i denne sag.

Og i relation til nogle af de tidligere bemærkninger vil jeg i øvrigt sige, at alt det her med, at butikshandelen selv bedst ved, hvad der er godt for den, er jo ikke rigtigt. Jeg tror, vi alle sammen tydeligt kan huske, dengang vi åbnede den første gågade under stor protest fra de handlende, men det blev en stor succes, og nu vil alle have gågader. Så det er ikke altid så nemt at forudsige, hvad der er bedst for én selv.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg forstår, at hr. Lysholm Christensen nu har erkendt, at hans argumentation for at sige nej til dette lovforslag for at redde landsbyerne ikke holdt helt stik. I hvert fald lød det sådan i mine ører, at det sidste, hr. Lysholm Christensen sagde, var, at det måske ikke var i landsbyerne, det var det helt store problem, at købmanden kunne få lov til at have åbent lidt længere, så der også var mulighed for at nå hjem og købe ind. Nej, det var alle specialbutikkerne i de lidt større byer, hr. Lysholm Christensen begyndte at forsvare.

Jeg ville ønske – jeg ved ikke, om det bliver meget personligt – at hr. Lysholm Christensen var blandt dem, der skulle købe ind til en lidt større husholdning og kun havde en time til det, inden butikkerne lukkede. Jeg vil garantere for, at enhver, der har prøvet det, ved, at der kun er ét at gøre, nemlig at fare ind i det største supermarked og hive varer ned af hylderne. Det gør nemlig ikke noget, at man er kommet fem minutter over lukketid, de kan ikke smide én ud, før man har betalt og har alle varerne i kurven.

Og det er grunden til, at det vil være en kæmpefordel for de mindre specialbutikker at have mulighed for at holde åbent lidt længere. Det er jo stadig væk ikke nogen tvang, det er op til den enkelte butiksejer selv.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jamen jeg ville slet ikke ryge i totterne på fru Lone Dybkjær, når vi vistnok er enige i denne sag. Og så vil jeg søreme håbe, at befolkningen virkelig mobiliserer sig foran TV 2 kl. 23.40 i aften; der vil i hvert fald være god grund til at gøre det.

Men desværre har Kristeligt Folkeparti jo vist sig at være svagt i denne sag, og derfor må jeg sige til hr. Lysholm Christensen, at jeg synes ikke, hr. Lysholm Christensen slap særlig godt fra sin forklaring med hensyn til, hvornår man skulle holde lukket. Hvornår er det, familielivet skal trives? Familielivet trives såmænd også udmærket, hvis man går i butikker sammen; det er der mange der ofte har stor glæde af.

Men jeg må stadig væk fastholde hr. Lysholm Christensen på hans udtalelser om familielivet. Der er altså mange unge familier, hvor man arbejder på skift, enten fordi det er praktisk, eller fordi det er i en af de institutioner, som af nødvendige årsager arbejder i døgn-drift. Hvordan trives familielivet i hr. Lysholm Christensens univers de steder? Jamen det trives da ganske givet fortrinligt!

Og så er der det med storkapitalen. Jamen altså, det lyder jo næsten, som om vi har fået det kommunistiske parti tilbage i Folketinget. Det plejer da ikke at være hr. Lysholm Christensens argumentation. Man gør altså ikke de svage stærkere, hvis man bliver ved med at begrænse deres udfoldelsesmuligheder, og det er